

Británie nám dokázala, že není třeba mít obavy z Czexitu!

- CZ24 News | 2. února 2020

EU: PETR HÁJEK s pohnutím hledí na osvobození Velké Británie z kartouzy bruselské, a je přesvědčen, že není třeba mít obavy z Czexitu, k němuž dříve či později musí dojít, chceme-li být.

První země osvobozená z bruselských okovů si zítra ve svém hlavním městě užije oslavu. Dosud jsme znali pouze nákladné oslavy vstupu do EU. Tentokrát poprvé se budou konečně radovat ti, pro které pojmy jako státní samostatnost, rozhodování ve vlastní zemi podle (jakkoli možná vyčpělých a sporných) demokratických pravidel bez poručnickování Velkoněmecka či národní zájmy stále ještě něco znamenají. Ba víc, než jen „něco“. Naději, že neuspějí drtivé síly, které v „evropském integračním projektu“ našly jednu z metod, jak kolonizovat významnou část planety.

Závist je bezpochyby jednou z nejhorších lidských vlastností. Děkoval jsem Pánu Bohu, že se mě netýká. Teď se mi na chvíli zdálo, že poprvé závidím. Osvobozená Británie totiž hodna závidi je. Takové té osudové, již ve své poslední písni s názvem Závidím kdysi popsal umírající Jiří Grossmann:

„Modrému mráčku volnost závidím / a to věc je zlá...“

Věděl, že není v jeho silách něco se svým osudem udělat, ač by tak rád. Jsme v podobné situaci, v níž ale nejde o přirozený (ač tragický) osud jednotlivce, ale celého národa a jeho státu?

Hydra svou kořist nepouští

Britové s oslavou začali už v takzvaném Evropském parlamentu (není ani evropský – zdaleka nereprezentuje všechny evropské země, a už vůbec to není parlament). Poté, co formálně schválil „dohodu“ o vystoupení Velké Británie z EU (nemohl stejně udělat nic jiného), propukli lidé kolem Nigela Farage v nadšený jásot. Připomeňme, že Farage byl po dlouhá desetiletí jednou z hlavních tváří snahy Britů o opětovné získání svobody a samostatnosti. V nedávných volbách (květen 2019) do EP získala jeho strana UKIP nejvíce poslanců. Stalo se tak dávno po vítězném referendu.

Tereza Mayová, odpůrkyně Brexitu, v té době ještě vlastizrádně předstírala, že se snaží vyjednat s Bruselem smlouvu o odchodu. Ve skutečnosti doufala, že v horším případě vznikne „dohoda“, při níž její země formálně sice odejde, ale ve skutečnosti se prakticky nic nezmění, v lepším případě dojde k „nápravnému“ referendu – jak je v EU zvykem. Před ním Sorosovci tak vystraší občany (viz Irsko atd.), že budou hlasovat opačně než poprvé. Nepodařilo se, premiérem se stal Boris Johnson, který vypsál o Brexitu volby, v nichž drtivě vyhrál – i díky Nigelu Farageovi, který proti němu nekandidoval.

Do poslední chvíle hydra se žlutými pěticipými hvězdami doufala, že kořist nepustí. Teprve po volbách bylo jasné, že Pátá kolona v Británii selhala. A Farage se svobodymilovnými spoluobčany mohli začít slavit. Ta oslava v EP však byla docela příznačná – neboť přízračná.

Táhněte, milujeme vás!

Farage si v té parodii na parlament vzal naposledy slovo, a kromě jiného řekl:

„Po celém Západě zuří bitva, v Evropě, v Americe i jinde. Globalismus proti populismu (v

anglosaském světě se nepodařilo dát touto pojmu znamenajícímu respekt k vůli lidu = populus odsuzující nálepku, pozn. aut.). *A můžete populismus nesnášet, ale vtipné je, že populismus se stává populárním. Má totiž spoustu výhod. Už žádné další přiřazování do rozpočtu, už žádný Evropský soud, už žádná dohoda o rybolovu, už žádné povyšování se nad nás, už žádná šikana, už žádný Guy Verhofstadt (europoslanec, jeden ze zubů tlamy hydry). Víím, že nám chcete zakázat vlajky, ale zamáváme vám jimi na rozloučenou...*

V tu chvíli předsedající Irka Mairead McGuinnessová vypnula Farageovi mikrofon (typický způsob „souboje argumentů“ na parlamentní půdě v podání bruselských „demokratů“ – u nás totéž nedávno učinil Pirát Andreji Babišovi) a pravila: *„Pokud nebudete poslouchat pravidla, tak budete přerušeni. Prosím, odstranili byste ty vlajky? Pane Faragi, odstranili byste ty vlajky, prosím?“*

Farage v dobré náladě konstatoval: *„Už jsme pryč!“,* což jeho kolegové doplnili zvoláním hip-hip-hurá! *„Prosím, sedněte si, vraťte se na místa. Dejte pryč ty vlajky, odcházíte, tak si je vezměte s sebou, pokud odcházíte teď hned, tak sbohem,“* mekla soudružka předsedkyně. Pak jí ale došlo, že musí přece držet falešnou linii „liberálů“: *„Jestli ještě mohu, v tomto projevu bylo použito slovo nenávisť. A vzhledem k tomu, co jsme předtím slyšeli, bych chtěla říci, že bychom neměli nenávidět nikoho, žádný národ nebo lid.“* To už ale Farage a jeho kolegové zvesela odcházeli.

Česká televize, jak se sluší na řídící desinformační médium v ČR, Farageův projev ani tuto scénku v úplnosti nepřinesla. Zato její bruselský zpravodaj (znát výši jeho platu, slovy ředitele ČT Dvořáka, není česká veřejnost zatím rovněž připravena) vyrazil za britskou europoslankyní, reprezentující poraženou část tamních globalistických elit. Balila krabice, a protože se jí snová luxusní existence (stejně bude dál dostávat rentu a důchod) definitivně vzdalovala, stěžovala si, že to není demokratické. Zřejmě myslela na referendum a volby. V Bruselu je přece jiná demokracie – jmenovací. Zhruba taková, jakou si mnozí (na rozdíl od revolučních gard současných bruselských svazáků – ne jen Pirátů) pamatujeme z dob Sovětského svazu.

Cesta tam a zase zpátky

Po Johnsonově vítězství letí libra nahoru, právě tak jako tamní akcie. Británie prosperuje téměř jako za starých dob, než jí začali soudruzi na kontinentě předepisovat, co smí a nesmí. Stačila k tomu trhům pouze jistota, že z EU doopravdy odejde. A přestože nás přestárli svazáci z ČT a od Bakaly už dlouho masírují temnými proroctvími – a současně tvrzením, „zatím se nic nestane“, je třeba jejich fake news trochu vrátit k realitě.

Ještě do konce roku sice skutečně bude trvat „přechodné období“, během něž se mají nastavit nové vztahy se samostatným královstvím, ale vše začíná již 1. února. Například všichni občané ze zemí EU se musejí nově registrovat (a vice versa na kontinentě Britové). Kdo zapomene, má smůlu. Ostatně nikdy jsem nepochopil tu úzkostlivou péči našich úřadů o české občany v opět již suverénní Británii. Jednak měli několik roků na to, aby se připravili. Ale obecně: to bylo přece jejich rozhodnutí „emigrovat“ na ostrovy. Nutil je snad k tomu někdo?

Jistě, dost možná se k nám zase vrátí i část cikánské populace, a budeme mít o to větší problém. Ale to je naše věc, nikoli Britů. Platí to ale i naopak: Proč bychom se měli starat o co největší pohodlí britské Páté kolony eurofederalistů, kteří se přesunuli k nám v očekávání brzkých Spojených států evropských? Budou mít prostě stejný statut jako ti ze Spojených států amerických. Že by se těm druhým zde děla nějaká újma, není známo. To by se State Department rychle ozval. Začíná prostě druhá část Cesty tam a zase zpátky, jako podle Tolkiena. Drak už chcipl.

Nadechnout se

EU teď bude stát v řadě čekatelů před Kanálem: Johnson bude nejprve vyjednávat smlouvy s USA, státy Commonwealthu (bývalé britské kolonie) a dalšími velmocemi v Asii a Latinské Americe. Svobodně. Podle zájmů obou zemí. Bez socialistických úletů, německého dohledu a Gertina diktátu.

Tedy ne že by v Londýně nezůstalo dost jejich „agentů“. Ne že by Ostrovy nebyly těžce nakaženy smrtelnou snětí multikulti a všech šíleností s tím spojených. Ne že by Soros a spol. o to víc teď neaktivovali svými miliardami všechny své „miliónchvilkové“ neziskovky, nadace a university. Ne že by místní Deep State všechno rázem vzdal. Ale problém mít budou. Odpojení od pupeční šňůry bruselského protektora přinese tolik čerstvého vzduchu, že se jím budou zalykat. A Británie dostane příležitost vzpomenout si, že se tam kdysi žilo docela normálně.

To se nás samozřejmě netýká. Nic z toho. Ba právě naopak. Proto ta na tváři lehká závist, hluboký v srdci žal, který, jistě nikoli sám, cítím. Ale nikoli tragický. Je zde jedna velká naděje. Těžký „výstupní proces“ měl mít přece především psychologický účinek na zbytek vězňů v bruselském žaláři národů. Také to zdejší bachaři donekonečna opakuji: vidíte to, když i mocná Británie měla takové problémy, co by se dělo, kdybychom tuto ničivou inspiraci chtěli zopakovat u nás?

Pryč!

Jenže je to přesně naopak. Právě proto, že stále ještě docela velká Británie to neměla snadné, pro Czexit zní poučení obrácené: žádný velký problém by to nebyl. Německo potřebovalo v EU nás, nikoli opačně! A ne jen jako montovnu. Ale také jako nezbytný přepravní (a sudeťácký) prostor – nemluvě třeba o zásobárně „levné“ energie z našich jaderných elektráren (aby se mohlo tvářit, jak je alarmisticko-ekologicky pokrokové, a činit s námi pokusy ve své již více než sto padesát let vyhlášené sociálně-inženýrské laboratoři), a tak dále a tak dále.

Pokud z EU odejdeme, budou to Němci (a o nikom jiném není nutné uvažovat) potřebovat dál – dokonce tím víc. Je samozřejmě docela dobře možné, že se „kartouza bruselská“ vnitřními tlaky v dohledné budoucnosti samovolně rozpadne. Šílenství kolem stávajících a ještě více chystaných opatření z klima-pohádky Poručíme větru, dešti způsobí tolik katastrof, že by si jeden skoro myslel, že Gretu nakonec stvořili utajení odpůrci EU, jestli ne dokonce sám arcidábel Vladimír Putin.

Czexit!

Brusel teď čekají těžké časy. Bude se je snažit překrýt horečnou aktivitou s klimatickým sci-fi seriálem – a především méně nápadným „importem“ imigrantů. Ti mají být hlavní zárukou, že historické státy a národy přestanou fakticky existovat, a stanou se bezmocnými protektoráty (takřčená „Evropa regionů“). Soudružka Jourová bude o to více buzerovat Polsko a Maďarsko. Její nevolení kolegyně a kolegyně v čele s „mobilovou podvodnicí“, nedávnou německou ministryní obrany Lejnovou, budou o to více tlačit na rozklížení bloku V4.

Nedělám si nejmenší iluze: Kdyby se dnes u nás konalo referendum o vystoupení z EU (které nám zatím soudruzi ani teoreticky nepovolují), určitě by se podařilo většinu lidí strašením zmasakrovat. Ale za pár let bude všechno jinak. Zatím ještě i tradiční euroskeptici – až na malé výjimky jako je Tomio Okamura – se bojí slovo PRYČ vyslovit. Z taktických důvodů to lze pochopit. Ale z důvodů strategických je nejvyšší čas, aby se objevil skutečně charismatický český Farage. Zkáza je totiž blíž, než si myslíme.

Jedna trouba v europarlamentu (vypíchnutá pochopitelně Českou televizí) vyřkla podivuhodnou

„věštbu“, že se prý Británie jednou vrátí zpět: neříkejme si sbohem, ale nashledanou. Jenže v realitě by to přece jen mohlo dojít – v opačném gardu – uplatnění. Až si také my (s Brity a dalšími) jednoho dne budeme moci říci na svobodě Vítejte! Takže ne, Jiří Grossmanne, nezávidím.

Vítězslav Nezval to kdysi vyjádřil prorockými verši, v nichž mávání vlaječkami při rozchodu (na rozdíl od soudružky irské řídící) nevylučoval:

Chcem-li se setkati, nelučme se radš tedy.

Sbohem a šáteček.

Vyplň se, osude!